

Union communiste internationaliste (trotskyste)

De werkers hebben geen vaderland, laten we ons verenigen ondanks de grenzen!

Audi, Van Hool, Ontex, VW, Stellantis... de faillissementen stapelen zich op in België, Duitsland en Frankrijk... Grote bazen vermengvuldigen hun aanvallen en leugens om hun winsten te behouden, ondanks de economische crisis. In verband met de sluiting van de Audi-fabriek in Brussel kondigt de directie belachelijke opzegpremies aan, ondanks de recordwinsten die in tientallen jaren zijn opgebouwd.

En de regeringen steunen het patronaat. Duizenden werkers zijn ontslagen, maar het aantal mensen dat is uitgesloten van de werkloosheidsregeling zal toenemen! Er is een tekort aan leerkrachten, maar nieuwe leerkrachten worden op contract aangenomen en zullen gemakkelijker ontslagen worden! Het werktempo in bedrijven neemt toe en vernietigt de gezondheid van werkers, maar de regering wil zieke mensen weer aan het werk dwingen! Stijgende prijzen verminderen onze koopkracht, maar ze overwegen een indexsprong en een verlaging van de lonen voor nachtwerk. Want voor de regering geldt dezelfde logica als in de raden van bestuur van het patronaat: werkers zijn niets meer dan voer voor de winst.

De bourgeoisie weet dat ze een ultra-minderheid is en dat ze haar macht alleen nog maar kan behouden door de verdeeldheid die ze tussen de werkers onde-

rhoudt en vooral door het gebrek aan besef dat de maatschappij beter geleid zou worden als ze door de werkers zelf geleid zou worden.

De bourgeoisie gebruikt alle middelen om verdeeldheid te zaaien onder de werkers om haar aanvallen door te drukken, de aandacht af te leiden van het feit dat ze rijker wordt ondanks de crisis en haar macht over de uitgebuitenen te behouden. De media en politici steunen allerlei soorten verdeeldheid: tussen Vlamingen en Walen, Belgen en immigranten, moslims of niet, zelfs de kleur van hun huid! Sommigen geven immigranten de schuld en beweren dat "ze de lonen drukken", terwijl hun werk enorme winsten oplevert! Of ze vallen de werklozen en langdurig zieken aan en beschuldigen hen ervan "niet te willen werken" en de sociale zekerheid te belasten...

Maar deze verspreiding van racisme en haat tegen de armen draagt bij aan de opkomst van extreemrechts. En het anti-arbeidersbeleid van alle regeringspartijen

leidt ertoe dat kiezers op extreemrechts stemmen omdat, zeggen ze, "we ze nog niet hebben uitgetoetst".

Maar dit is niet waar! In Nederland, Italië en Oostenrijk neemt extreemrechts deel aan de regering met de traditionele partijen en steunt hetzelfde anti-arbeidersbeleid. In Frankrijk wordt het autoritaire en racistische programma van het Rassemblement National in de regering verdedigd door de minister van Binnenlandse Zaken, die racistische opmerkingen maakt en de medische hulp voor immigranten wil afschaffen. In feite steunt het RN van buitenaf de regering, die de levensstandaard van werkers aantast door hen te dwingen de schulden af te betalen die voortvloeien uit cadeaus aan bedrijven!

De xenofobe en nationalistische propaganda die door extreemrechts wordt opgevoerd en ook door de regeringspartijen wordt gedragen, is erop gericht de arbeidersklasse in het gelid te laten lopen.

Onder het voorwendsel België te verdedigen tegen de concurrentie uit andere landen, wordt van werkers verwacht dat ze opofferingen, loonsverlagingen en hogere werktempo's accepteren... In werkelijkheid komt dit neer op het verdedigen van de winsten van "nationale" kapitalisten in concurrentie met kapitalisten uit andere

landen. Werkers hebben alles te verliezen. Vooral omdat de economische concurrentie verschuift naar militaire concurrentie, vooral in tijden van crisis. Zo maakt de bourgeoisie van de bevolking kanonnen om "het vaderland en de vlag te verdedigen".

In Israël gebruiken de bourgeoisie en de extreemrechtse regering van Netanyahu alle middelen van het zionistische nationalisme om de bevolking mee te sleuren in een oorlog tegen Hamas, Hezbollah en in feite tegen alle Palestijnen en alle volkeren van deze olierijke regio.

Het beleid van Hamas is net zo nationalistisch als dat van de Israëlische regering. Hamas verdedigt niet de belangen van de Palestijnen, maar streeft alleen naar een leengoed in Palestina binnen het kader van het kapitalisme. En haar terrorisme tegen de Israëlische bevolking wordt door Netanyahu's extreemrechtse regering gebruikt om haar Staatsterrorisme te rechtvaardigen.

Oorlog dreigt zich uit te breiden naar het Midden-Oosten. Ze is al meer dan twee jaar aan de gang tussen Oekraïne en Rusland en dreigt zich ook daar uit te brei-

den... Het kapitalisme bereidt een grootschalig militair conflict voor. Zo is nationalisme is een valstrik, een doodlopende weg, het zet werkers tegen elkaar op, uitsluitend in het belang van de bourgeoisie.

In een tijd waarin de volkeren van de wereld er belang bij hebben een einde te maken aan oorlogen, is er geen andere optie dan het kapitalisme omver te werpen. We moeten het internationalisme van de arbeidersbeweging nieuw leven inblazen en bevestigen dat werkers geen vaderland hebben. Werkers van alle landen, verenigt u!

PVDA en vakbonden, de impasse van illusies!

Het handjevol aandeelhouders dat de VW-groep en zijn onderaannemers leidt, bereidt zich voor om de Audi-fabriek in Vorst te sluiten en meer dan 4.000 werkers te ontslaan.

Tegenover de groeiende ontslaggolf schrijft de PVDA dat "je de industrie van de 21ste eeuw niet bouwt met recepten uit de 20ste eeuw"... om dan de nationalistische illusies van de 19e eeuw te verspreiden!

Samen met de vakbonden ABVV, ACV, en de liberale vakbond verkondigt ze "De industrie is van ONS!". Wat haar er niet van weerhoudt om de analyses van een geharde kapitalist te herhalen: "Zoals Mario Draghi, voormalig voorzitter van de Europese Centrale Bank (ECB), in zijn rapport benadrukte, staan we met onze Europese industrie voor een "existentiële uitdaging", die zowel energetisch als technologisch van aard is. De te hoge energieprijzen belemmeren

onze industriële capaciteiten, en we lopen achter op het vlak van investeringen in onderzoek en ontwikkeling".

Als gevolg van deze analyse stelt de PTB "een echt energieplan" voor met "overheidsinvesteringen" en "overheidscontrole", plus "een belasting op grote vermogens" die wordt gesteund door

"een grote meerderheid van de bevolking", en ook dat "de industrie ... haar winsten opnieuw investeert in innovatie ...".

Dit wordt ook door de vakbonden naar voren gebracht: "een sterk industrieel plan" en "investe-

ringen" om te strijden "tegen bezuiniging" en "onze kwaliteitsvolle industriële banen te beschermen".

Dit PVDA-programma gaat, net als dat van de vakbonden, voorbij aan de echte vraag: wie bestuurt de economie? Wie kan de miljardairs die het kapitaal, de banken en de bedrijven bezitten dwingen om ook maar een deel van hun fortuin op te geven? Zelfs om te investeren, maar dan in gebieden waar winstgevendheid niet gegarandeerd is?

Zou een meerderheid van de parlementsleden deze macht hebben? In België voerde de PS telkens als ze aan de macht was het coalitiesysteem aan om haar verloocheningen te rechtvaardigen. Maar in Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en Duitsland, toen 'Links' aan de macht was, waren er ook bezuinigingsplannen, privatiseringen van openbare diensten, grote aanvallen op de pensioenen, de gezondheidszorg en het onderwijs, bevrozing

Abonnement: €30 voor 20 nummers, of meer met ondersteuning.

Je kunt je abonneren op Lutte Ouvrière - Arbeidersstrijd via overschrijving IBAN: BE16 0004 2035 6974 BIC: BPOT BEB1 onder vermelding van: abonnement LOB en uw postadres. Of door uw contactgegevens en de kosten van het abonnement te sturen naar Postbus BP 54, rue de la Clef, 7000 Mons. Verantwoordelijke uitgever: M. Woodbury, zelfde adres.

van de lonen, enz. In Frankrijk, na 1981, toen Mitterrand president was, hadden de PS en PCF (de Franse communistische partij) een meerderheid in het parlement en in de regionale raden, en toch voerde de regering een rechts beleid.

Dit komt omdat, in tegenstelling tot de illusies die verspreid worden door de politieke partijen, inclusief de PTB, regeringen de macht niet hebben - zelfs als ze de wil hadden - om zich te verzetten tegen de beslissingen van de rijke aandeelhouders die de banken en grote bedrijven domineren, omdat ze dan de privébezit van kapitaal in twijfel zouden moeten trekken.

De vakbonden, waarvan sommige op zijn best verbonden zijn met de PS en andere met verschillende onderdelen van de bourgeoisie, hebben de klassenstrijd allang opgegeven. Hun voornaamste zorg vandaag de dag is het behoud van hun apparaten en de banen die ze uitdelen, door zichzelf onmisbaar te maken in het beperken van de uitdaging van de werkers aan de privileges van de bourgeoisie en de macht van de kapitalisten.

En hoe meer de syndicale leiders terugdeinzen voor de druk

van de bazen, hoe radicaler hun slogans worden om hun concessies te verhullen. Dus "De industrie is van ONS!" bereidt niet de onteigening van bedrijven door de werkers voor, maar een capitulatie van de syndicale leiders voor de dictaten van de kapitalisten.

Het is niet verwonderlijk dat Pieter Timmermans (directeur van het VBO), wiens PVDA beweert "19e eeuwse recepten" te bestrijden, verklaarde: "Ook al vind ik de methode (een demonstratie die zowel productieverlies als imago-schade veroorzaakt) totaal ongepast, toch steun ik de gelanceerde oproep" (La Libre, 24/09, over de demonstratie op 16/09).

In feite vroegen de syndicale leidingen - gevolgd door de PVDA - niets anders dan nieuwe subsidies voor de industrie, zoals geëist door Mario Draghi.

De PVDA, die zich wil ontwikkelen door "links van de PS" te staan, heeft ook de gevaarlijke illusie dat het Parlement de macht heeft om kapitalisten beperkingen op te leggen ten gunste van werkers!

Natuurlijk zouden parlementsleden die tegen het kapitalisme zijn en gekozen zijn door de werkers nuttig zijn, op voor-

waarde dat ze geen illusies wekken in het Parlement en op voorwaarde dat ze het Parlement gebruiken als platform om het kapitalisme, zijn uitbuitingsmiddelen en zijn listen om de werkers te misleiden aan de kaak te stellen.

Het stemrecht is niet langer voorbehouden aan de bourgeoisie alleen; het is uitgebreid naar een groot deel van de bevolking. Maar verkiezing na verkiezing heeft het alleen maar gediend om de hoop van werkers op een verbetering van hun lot te wekken, zonder verwezenlijking... In werkelijkheid hebben alleen grote gevechten tot sociale vooruitgang geleid.

De hele geschiedenis van de arbeidersklasse, van het Duitsland van de 20e eeuw tot de VS vandaag de dag, laat zien dat parlementaire illusie werkers ontwapent tegenover de bourgeoisie.

De werkende klasse heeft geen andere keus dan zich weer duidelijk bewust te worden van wat er politiek op het spel staat en zich voor te bereiden op een vastberaden klassenstrijd, vooral nu de kapitalisten een veralgemening van de oorlog voorbereiden.

Op de werkvloer

Audi :

Hoeveel wagens per uur?

Sinds 17 september is de fabriek opnieuw open en hebben 70 à 80% van de werkers het werk hervatten. Tot nu toe gaat de productie niet boen de 2 of 3 auto's per uur. In sommige plaatsen kan me niet meer doen vanwege tekort aan personeel.

De directie wil premies betalen aan de vrijwilligers die bereid zijn de gaatjes te vullen. Maar ze botst tot nu toe tegen een stille

verzet.

Dinsdag 2 oktober hebben vakbonden en directie de fase 2 van de Renault-procedure geopend, waarbij de onderhandeling over het "sociaal" luik zal gaan. De directie heeft een eerste cijfer voor de sluitingsvergoeding die ze bereid zou zijn te betalen: bruto 2.500 € per jaar anciënniteit, met een maximum op 66.500 euro. Dit is zelfs niet de helft van de premies in 2006-2007, toen het bedrijfslogo van VW in Audi veranderd is.

De werkonderbrekingen zijn onmiddellijk en spontaan geworden geweest. Uit vrees uit opnieuw een lock-out te krijgen hebben de werkers toch het werk hervat. En voor velen, met de vastberadenheid om de gevraagde productie te maken. Sommigen waren voor het stoppen en de fabriek te bezetten. Maar voor het moment is de vastbeslotenheid er niet.

Toch in veel ateliers wordt er veel gediscussieerd over het aantal wagens dat men bereid zijn te

produceren. Er zijn ook verschillende standpunten over het bedrag van de premie en de middelen om die te verkrijgen. De nood aan discussie en organisatie om samen te kunnen beslissen wordt voelbaar en kleine vergaderingen vinden spontaan plaats. Vanaf volgende week zal men inderdaad het hoofd bieden aan de druk die geoefend wordt door de directie die de productie wil verhogen.

De toeleveranciers wijzen de weg

Het tentendorp van de toeleveranciers is er nog steeds. Hun directies hebben de Renault-procedure nog niet geactiveerd. De toestand is extreem vaag, en verschilt van bedrijf tot bedrijf. Tijdens een buitengewone ondernemingsraad op woensdag 3 oktober, bij Rhenus en Plastic Omnium, heeft de directie geantwoord dat "er een sociaal plan zal zijn", zonder bedragen noch timing te geven. Bij Imperial (DP World) die de meeste werkers groepeerde "kan" de directeur "niets zeggen"...

De permanente secretaris van het Metaal-ABVV van Brabant heeft het project van een "Audi-wet" overgenomen. Deze wet is zogenaamd bedoeld om de bedrijven te verplichten de werkers uit de toeleveringsbedrijven mee te tellen in het sociaal plan. Gedra-

gen door PVDA/PTB en PS maakt zo'n wet geen kans om te ontstaan, en nog minder om tegen Audi toegepast te worden.

De permanent werd tot verantwoording geroepen door een groep Audi-werkers. Aan de ene kant uitten ze kriskras wantrouw tegenover de vakbonden omdat veel werkers voelen dat ze niet goed worden beluisterd of vertegenwoordigd. Aan de andere kant de vrees van deze werkers om de "pot" (die nog niet bestaat) te moeten delen met de toeleveranciers.

Zo heeft de partij-politieke misbruik van de zorg van de toeleveranciers de verdeeldheid alleen maar versterkt.

Gezien het gebrek aan reactie van hun respectieve directies en de beginnende verdeeldheid, begonnen de toeleveranciers demonstraties te organiseren in de fabriek. Ze richtten zich tot alle arbeiders "ongeacht het logo dat ze op hun jas droegen". "Er is niet maar één envelop", legden ze uit, "er zijn er meerdere", en "we zijn hier om samen te vechten voor 'het sociaal plan van de eeuw'!"

Hun waardigheid en vastberadenheid kunnen niet anders dan op zijn minst de minderheid van werkers raken die niet bereid zijn zich neer te leggen bij ontslag zonder te proberen hun huid zo

duur mogelijk te verdedigen. Hun demonstratie kreeg een passief maar bewonderend en sympathiek onthaal van een deel van de assemblagewerkers.

Ontex : sluiting en staking

Hygiëneproductenbedrijf Ontex maakte vorig jaar 34 miljoen euro winst en heeft zopas zijn Braziliaanse vestiging verkocht voor 110 miljoen euro! Ondanks deze winst kondigde de directie in juni de sluiting van de vestiging in Eeklo en ontslagen in Buggenhout aan, waardoor 490 werkers zonder werk kwamen te zitten! Deze aankondiging leidde tot een 4-daagse staking in juni.

Op 13 september begon een nieuwe staking om te protesteren tegen het afvloeiingsplan, dat een ontslagvergoeding voorstelde van slechts 1.200 euro bruto per jaar anciënniteit. Zonder de uitslag van de stemming in de namiddag af te wachten, maakten ze hun ongenoegen kenbaar door te staken. De stemming in de namiddag bevestigde de eensgezindheid van de werkers in hun strijd, met 93% van hen die tegen het plan stemden.

De staking duurde een week, totdat de directie een nieuw sociaal plan voorstelde. Dit nieuwe plan omvatte een compensatie voor langdurig zieken en extra ontslagvergoedingen op voorwaarde dat de werkers tot het einde van het jaar in de fabriek zouden blijven. Het nieuwe plan werd verworpen door 55% van de werkers, maar de vakbonden blazen de staking af met het argument dat tweederde van de stemmen nodig is om een sociaal plan te verwerpen...

De Vlaamse regering tegen alle werkers

N-VA, CD&V en Vooruit hebben net de nieuwe Vlaamse regering gevormd, na vier maanden onderhandelingen. Behalve een paar sociale of investeringsbeloften is dat een programma tegen de werkers. De Voka (de patronale vereniging) was er dus zeer verheugd over.

Terwijl de crisis verdiept – ontslagen bij Van Hool, Ontex, Volvo, Audi, kondigt de nieuwe regering nog ergere sancties, uitsluitingen en verplichtingen aan tegen de werklozen, de langdurig zieken, de allochtonen. Zij worden als verantwoordelijk getoond van de slechte economische situatie.

Maximaal druk oefenen op de werklozen en langdurig zieken om hen om het even welke baan met om het even welk loon te doen aanvaarden, stelt de Voka tevreden, omdat dat maakt mogelijk om een neerwaartse druk te oefenen op de lonen. Sancties en “activerings”-beleid worden overal harder tegen de werklozen. Zij zullen voortaan “gemeenschaps-

werk” moeten verrichten dat tussen 1,3€ en 4,5€ per uur zal betaald worden, op straffe van hun werkloosheidsuitkeringen te verliezen.

De regering beweert de tekorten aan sociale woningen te bestrijden door voorrang te geven aan de werkers die een baan hebben. En de werklozen zullen hun huur zien stijgen als de administratie vindt dat ze werk niet actief genoeg zoeken. Daarbovenop zouden de sociale huurders hun sociale woning kunnen verliezen als ze onvoldoende Nederlands spreken!

Hetzelfde geldt voor de tekorten aan plaatsen in de crèches. “Vorrang voor diegenen die een baan hebben”. Nochtans maakt het ontbreken aan plaatsen in kinderopvang het nog moeilijker voor jonge ouders om een baan te zoeken! Ook daar denkt de regering eraan om voorrang te

geven aan diegenen die Nederlands spreken.

Dat vuil liedje tegen diegenen die geen Nederlands kunnen treft ook de school: de ouders die Nederlands niet actief genoeg zouden leren (in de ogen van de administratie) zouden hun “schoolbonus” kwijt zijn.

Het beleid van de Vlaamse regering is niet nieuw: besparen en privatiseren. Door de bevolking constant te verdelen, door naar de werklozen en allochtone werkers te wijzen, verzwakt ze alle werkers. De bedoeling is de ene groep na de andere aan te vallen. Het bewustzijn van onze collectieve belangen van werkers is onze enige kracht.

Na Gaza, Libanon, ... en dan?

Sinds het bloedbad van Hamas op 7 oktober een jaar geleden, hebben de extreemrechtse leiders van Israël het gevoel dat ze alles mogen. Bomtapijten hebben de Gazastrook gereduceerd tot een veld van ruïnes, waarbij meer dan 41.000 mannen, vrouwen en kinderen omkwamen, plus tienduizenden gewonden, en de overlevenden eindeloos moesten lijden. Op de Westelijke Jordaanoevers hebben invallen van het Israëlische leger en extreemrechtse milities bijna 600 mensen het leven gekost en de kolonisatie van land ten koste van de Palestijnen gaat door.

Het Israëlische leger is zo vrij geweest om toe te slaan en te doden in Syrië, Jemen en Iran. En sinds vrijdag 27 september voert het oorlog tegen Hezbollah. Israël heeft luchtaanvallen uitgevoerd op dichtbevolkte gebieden in Beiroet, gebouwen verwoest en ziekenhuizen buiten werking gesteld.

Sinds 30 september omvatten deze aanvallen op Libanon ook grondoffensieven in het zuiden van het land. Deze aanvallen en raketontploffingen hebben in Libanon al aan meer dan 1.000 mensen het leven gekost. Meer dan een miljoen anderen hebben hun huizen en steden moeten

ontvluchten om in leven te blijven.

Als de Israëlische leiders de onvoorwaardelijke steun hebben van de Westerse mogendheden in hun agressieve politiek, dan is dat omdat ze de rol spelen van de gewapende vleugel van het imperialisme in het Midden-Oosten, een regio die rijk is aan natuurlijke hulpbronnen en cruciaal is voor handelsroutes. Er zal voor geen enkel volk in het Midden-Oosten vrede of veiligheid zijn zolang ze hun krachten niet bundelen in een internationalistisch perspectief om het imperialisme omver te werpen.

12 jaar geleden, de strijd tegen de sluiting van Ford Genk

12 jaar geleden kondigde de directie van de Ford-fabriek in Genk aan dat ze van plan was de vestiging te sluiten en 4.300 werkers te ontslaan. Nog eens 5.000 werkers zullen hun baan verliezen als gevolg van de sluiting. Terwijl de syndicale leidingen zich beperkten tot het onderhandelen over ontslagvergoedingen, verzette een militanter deel van het personeel, met name onderaannemers, zich tegen de sluiting en hield de productie enkele weken tegen. Uiteindelijk kregen de werkers van Ford premies die drie keer hoger waren dan de aanvankelijk voorgestelde premies en vertrokken de werkers van de onderaanneming onder dezelfde voorwaarden als de werkers van Ford.

De Ford-fabriek in Genk was ooit een van de grootste autofabrieken in België, met meer dan 14.000 werkers in de jaren 1990. Door de toegenomen productiviteit, crisis en herstructureringen in de auto-industrie daalt het aantal werkers echter geleidelijk.

In 2010 onderhandelden de vakbonden over het "Toekomstcontract 2020", dat voorziet in de productie van een nieuw Ford Mondeo-model en gegarandeerde banen tot 2014, in ruil voor een loonsverlaging van 12%!

Maar terwijl veel werknemers verwachtten tot minstens 2020 werk te hebben bij Ford, kondigde de directie op 24 oktober 2012, midden in een week van economische werkloosheid (er zullen 100 dagen werkloosheid zijn in 2012) aan, dat de fabriek eind 2014 zou sluiten. Het nieuwe model zal worden geproduceerd in Valencia (Spanje) in plaats van Genk.

De directie van Ford geeft de financiële crisis van 2008 en overproductie in de autosector de schuld van de sluitingen in Europa (er zijn ook sluitingen in Dagenham en Southampton in het VK), maar de groep maakt enorme winsten in die jaren: 35 miljard dollar winst tussen 2011 en 2013!

De aankondiging van de directie betreft de 4.300 werkers van de Ford-fabriek en de vele onderaannemers van de fabriek. In totaal staan meer dan 10.000 banen op de tocht.

De politiek van de syndicale leidingen

Als reactie op de aankondiging van de sluiting van Ford Genk roepen de vakbonden op tot een "mars voor de toekomst".

Ondertussen gingen 250 Ford werkers op 7 november naar Keulen, naar het hoofdkantoor van Ford Werke, waar de Europese ondernemingsraad van de groep de volgende dag zou vergaderen. Het doel van de werkers was om de productie in de Duitse fabriek te blokkeren. De politie wachtte hen op en probeerde hen de toegang tot de fabriek te beletten. Voor deze actie zullen ze worden vervolgd.

Op 11 november vond de "Mars voor de toekomst" plaats in de straten van Genk. Deze betoging, georganiseerd door de vakbonden en het gemeentebestuur,

trok 20.000 mensen. Naast de werkers en de bevolking van Genk waren er ook buitenlandse delegaties in de straten van Genk: bijna 700 Duitse werkers van Ford Keulen en Saarlouis, afgevaardigden van Ford Valence, voormalige Franse werkers van PSA en een delegatie van werkers van Audi Brussel.

Ondanks de steun van de werkers in veel bedrijven probeerden de syndicale leidingen de mobilisatie niet uit te breiden door voort te bouwen op de steun die ze net hadden gekregen.

De syndicale leidingen richtten zich alleen op het verkrijgen van premies en het verlagen van de brugpensioen-leeftijd naar 50 jaar. Maar de directie van Ford, samen met de regering en de Europese Commissie, zijn frontaal tegen brugpensioen op 50: "illegaal", "onredelijk", zeggen ze.

Omdat ze denken de machtsverhouding zo te verbeteren, kiezen de syndicale leidingen eerst voor de gerechtelijke weg. Op basis van het "Toekomstcontract 2020" dat in 2010 werd ondertekend, dagen ze Ford voor de rechter omdat het bedrijf zijn beloften niet nakomt. Maar het is een illusie om te geloven dat de rechtbanken steun kunnen bieden wanneer werkers zich verzetten tegen de bazen. De rechters en de Staat staan aan de kant van privé-eigendom, zoals ze zullen laten zien wanneer ze de piketten een paar weken later opgeheven krijgen!

Omdat gerechtelijke stappen zijn mislukt, blokkeren de vakbonden 7.000 auto's die in de vestiging in Genk worden geproduceerd en verhinderen ze dat deze de fabriek verlaten. Het

blokkeren van de auto's en het ondernemen van gerechtelijke stappen zijn slechts manieren om hun positie in het sociaal overleg te verbeteren. Ze proberen niet om een serieus machtsverhouding op te bouwen om zich tegen de sluiting te verzetten of om andere werkers bij de strijd te betrekken.

Twee dagen na de "mars voor de toekomst", op 13 november, bespraken de vakbonden en de directie van de fabriek de herstart van de fabriek en van de onderhandelingen in het kader van de Wet Renault, die "sociale plannen" regelt.

Het akkoord over de werkhervatting voorziet in acht dagen effectief werk tussen 24 oktober en 31 december 2012. De vakbonden roepen op tot de hervatting van het werk terwijl ze de auto's blijven blokkeren.

De werkers van de onderaannemers verzetten zich - tegen het advies van de vakbonden - tegen deze regeling. Na twee dagen echt werken besloten de werkers van de vier belangrijkste onderaannemers die op de bouwplaats aanwezig waren om de bevoorrading en de toegang tot de hoofdfabriek te blokkeren. Ze accepteerden de lopende onderhandelingen niet.

Ze worden gemiddeld 30% minder betaald dan de werkers van Ford, werken in slechtere omstandigheden en lopen bij sluiting het risico om helemaal niets te krijgen. De sluiting van hun productievestiging wordt bijvoorbeeld pas 2 maanden na die van Ford Genk aangekondigd.

De werkonderbreking bij de toelevering heeft de productie in de hele vestiging stilgelegd, waardoor er op korte termijn geen leveringen van de Ford Mondeo naar Europa kunnen plaatsvinden (Genk is de enige fabriek die deze auto produceert).

Om de onderaannemers aan te moedigen om terug aan het

werk te gaan, trad de burgemeester van Genk (CD&V) op als tussenpersoon.

Uiteindelijk krijgen de onderaannemers de betaling voor hun stakingsdagen en de intrekking van de sancties en boetes tegen stakers die de directie hen wilde opleggen.

Referendum over de werkhervatting

Eind 2012 waren de auto's nog steeds geblokkeerd door de vakbonden en was het werk nog steeds niet hervat. De vakbonden en de directie van Ford onderhandelen over een hervatting van het werk in januari 2013.

Twee voorstellen werden in een referendum aan de werkers voorgelegd. Ofwel 40 dagen werken gespreid over drie maanden tegen een tempo van 1000 geproduceerde auto's per dag (in plaats van de gebruikelijke 900) in ruil voor een maandelijkse premie gelijk aan 40% van het brutoloon. Ofwel 950 auto's per dag gedurende 42 dagen, maar met slechts een premie van 25% op het brutoloon. Als de productie wordt stopgezet, wordt de premie ingetrokken; als de productie lager is dan voorspeld, wordt de premie gehalveerd. En voor elke geproduceerde auto moet een door de vakbonden geblokkeerde auto het terrein verlaten.

Kortom, de directie wil de mensen weer aan het werk krijgen en het werktempo verhogen om de productie van de laatste paar duizend auto's te versnellen, en dit door tegelijk alles aan te

doen om stakingen of werkonderbrekingen te ontmoedigen.

De vakbondsvergadering die gepland was om het te bespreken, werd onderbroken door de onderaannemers, die nog steeds niet in deze afspraken waren opgenomen.

Voordat de arbeiders hun stem uitbrachten, bedreigden de directie en de syndicale leidingen de werkers. Elke werker ontving een dreigbrief van de directie waarin stond dat het om een "definitief voorstel" ging en dat als "Nee" wint, alle werkers niet alleen onmiddellijk hun loon zouden verliezen, maar ook elke mogelijkheid om een werkloosheidsuitkering te krijgen, omdat ze dan als stakers zouden worden beschouwd!

De syndicale leidingen oefenen druk uit langs dezelfde lijnen. Op de vakbondsdocumenten en stembiljetten staat bijvoorbeeld een nummer voor wie meer wil weten over de voorwaarden bij een "nee"... het is het nummer van HR bij Ford Genk.

Veel werkers bekritisieren het bedrog bij de stemming om weer aan het werk te gaan. Naar verluidt hebben honderden werkers geen stembiljetten ontvangen en zijn sommige stembiljetten geannuleerd omdat ze gemarkeerd waren (hoewel dit niet verboden is). Officieel stemde 54% van de werkers voor het voorstel van de directie om weer aan het werk te gaan.

Een aanzienlijk deel van de werkers, met name onderaannemers, was echter bereid om te vechten tegen de sluiting van de fabriek. Een strijd, zelfs door een minderheid, kan grote toegevingen afdwingen van de bazen. Vooral als de strijd zich uitbreidt naar andere bedrijven. Op dat moment was ArcelorMittal aan het herstructureren en in 2013 was Ca-

terpillar in Charleroi aan het herstructureren. De economische crisis trof een groot deel van de werkers hard.

Verzet tegen werkhervatting en vorming van een actiecomité

Ondanks de stemming over de overname in januari 2013 zijn de stakingen en piketten bij onderaannemers hervat. Bij Ford werd het werk na 85 auto's stilgelegd vanwege een gebrek aan beschikbare onderdelen.

De strijdbare factie van toeleveringsarbeiders organiseert zich in een actiecomité van 200 arbeiders, zonder vakbondsgrenzen, en gecoördineerd door leden van de PVDA. Ze eisen de intrekking van de overnameovereenkomst, het openen van nieuwe onderhandelingen over het behoud van banen of lonen tot 2020, betaling voor stakingsdagen en een gezamenlijke discussie voor werkers van Ford en toeleveranciers.

Ze organiseren piketten, vertragen het werktempo en leggen de productie stil, vooral tijdens de "chocopauze" wanneer ze elk uur het werk gedurende 15 minuten stilleggen. Zelfs in kleine aantallen verstoren ze de productie in de fabriek heel veel.

Hun acties werden voorbereid en besproken in pamfletten die het discours van de directie fel aanvallen en opriepen tot de verwerping van haar voorstel. Deze argumenten werden besproken op de piketten, weerklank gevonden en besproken op Facebook, Twitter, etc. Dit alles terwijl het conflict zich in een zeker isolement en midden in de eindejaarsvakantie voortzette.

Dezelfde werkers die aan het staken waren, stuurden een delegatie naar de betoging van het ABVV in Namen tijdens de eendaagse staking die net voor Kerst-

mis in die provincie werd georganiseerd.

Deze vastberadenheid om te vechten maakte indruk op de vakbondsafgevaardigden, van wie sommigen verklaarden: "Als ons drie maanden geleden was verteld dat de arbeiders zo'n vechtlust en zo'n vasthoudendheid zouden tonen, zouden we het niet hebben geloofd".

De syndicale leiding tegen het actiecomité

De syndicale leidingen zijn fel gekant tegen deze acties. ABVV Metaal voorzitter Herwig Joorissen zei over de stakingen: "Ik zie het nut er niet van in om de fabriek kapot te maken door zo snel te gaan staken", "in het huidige economische klimaat moeten de vakbonden heel voorzichtig zijn met het stakingswapen. Het gaat niet alleen om het productieverlies dat de bedrijven lijden, maar ook om de imagoschade". Maar Ford stort duizenden gezinnen in armoede! En men wordt geacht zijn imago te beschermen!

Het actiecomité zal door het centrale vakbondscentrale publiekelijk "populistisch en paniekzaaierig" worden genoemd. Volgens een vakbondsmilitant zal de vakbondsleiding zelfs dreigen om werkers die deelnemen aan de acties van het comité uit te sluiten en aan délégués hun mandaat te ontnemen.

De directie van de fabriek stortte zich in de opening om de strijdende arbeiders aan te vallen. Ze riepen de rechter en de politie op om de piketten van de onder-

raannemers te verwijderen.

Finale referendum

Medio maart 2013 werd het sociaal plan uiteindelijk goedgekeurd in een laatste referendum. De vertrekpremies zullen drie keer zo hoog zijn als aanvankelijk voorgesteld. Oudere werkers zullen ook op 52-jarige leeftijd met vervroegd pensioen kunnen gaan. Bovenal zullen onderaannemers door hun strijd dezelfde vertrekvoorwaarden krijgen als werkers van Ford. Dit is iets wat nooit gebeurt zonder sociale strijd. Ford gaf dit sociale plan op onder druk van strijdlustige werkers van Ford en onderaannemers, uit angst dat hun strijd invloed zou krijgen op andere werkers.

Terwijl sommige mensen de onderaannemers ervan beschuldigden dat zij door hun strijd de pot geld zouden verminderen die de arbeiders van Ford moesten krijgen, was het in feite omgekeerd: de gezamenlijke strijd van arbeiders van beide bedrijven leidde tot verbeterde vertrekvoorwaarden voor iedereen!

28,3% van de werkers van Ford en onderaannemers stemde echter tegen het sociaal plan, omdat ze dachten dat er nog meer bereikt kon worden.

**Volg ons
op
Facebook, Tik-Tok,
Youtube & X:**

Lutte Ouvrière Belgique.

Email: contact@lutteouvriere.be

Tel: 0470-18.82.39

Internet: www.arbeidersstrijd.be

Deel onze publicaties